

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Търговище, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОК.ЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЙОРДАН П. И.

Членове: ЯВОР ПЛ. ТОМОВ
ПЛАМЕН М. ДРАГАНОВ

при участието на сеК.таря Ц.ЕТЕЛИНА С. ТОТЕВА
в присъствието на прокурора Д. П. С.
като разгледа докладваното от ЙОРДАН П. И. Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20243500600016 по описа за 2024 година

Производството е по чл. 313 и сл. от НПК.

Образувано е по въззивна Жалба, подадена от адвокат Н. В. - от ТАК – служебен защитник на подсъдимия Г. И. Г., срещу присъда № 42/22.11.2023 год. по НОХД № 340/2023 год., по описа на Районен съд - гр. Търговище, с която подс. Г. Г. от с. С., общ. Търговище е признат за виновен за извършени две престъпления по:

чл. 144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, по което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, което изтърпяване е отложено с изпитателен срок от 3 години на основание чл.66, ал.1 от НК;

чл. 144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, по което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, което изтърпяване е отложено с изпитателен срок от 3 години на основание чл.66, ал.1 от НК;

На основание чл.23, ал.1 от НК му е определено едно общо наказание в размер на 6 месеца ЛС, което на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от 3 години.

Със същата присъда, подс. Г. е бил признат за невиновен и оправдан по първото обвинение да е извършено при условията на продължавано престъпление по чл.26, ал.1 от НК. Също така частично е признат за невиновен и оправдан да е изричал част от

инК.минирани с ОА закани.

Подсъдимият е осъден да заплати направените на ДП разноски за вещи лица.

Делото е разгледано пред първата инстанция на основание чл.269, ал.3 т.2 от НПК в отсъствието на подсъдимия.

Във въззивната си жалба, която е бланкетна се твърди, че присъдата е незаконосъобразна и необоснована. Моли същата да бъде отменена, като се постанови нова, с която същият да бъде оправдан по обвиненията, по които е признат за виновен, алтернативно се иска намаляване на наложеното наказание.

В срока по чл.320, ал.4 от НПК е депозирано писмено изложение за допълване на въззивната жалба, в което са наведени доводи, че неправилно съдът е К.дитирал показанията на св. М.С., като се излагат доводи затова. Посочва се на следващо място, че съдът не е отделил достатъчно внимание на това, че се касае за членове на едно семейство, при което е възникнало свада. Първата инстанция не била съобщила също, че пострадалите са се възползвали от правото си да не дават показания. Поддържа се въззивната жалба, с което се иска признаването на подсъдимия за невинен и оправдаването му по двете обвинения. Алтернативно се моли за редуциране на наказанието му с приложение на чл.55 от НК.

Подсъдимият нередовно призован, не се явява. Делото и пред въззивната инстанция се разглежда в негово отсъствие на основание чл.269, ал.3 т.2 от НПК.

Служебният му защитник, адвокат Н. В. поддържа жалбата си. Навежда доводи, че обвинението не било доказано по един несъмнен начин. Посочва, че се касае за семеен скандал. Посочва, че не следва при всеки семеен скандал, при който след употреба на алкохол, всеки мъж, който е хванал точилката, газовата бутилка или стиснал юмрука, да се води дело затова.

Представителят на ОК.жна прокуратура взема становище за неоснователност на жалбата. Счита, че присъдата следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Съдът, след преценка на наведените оплаквания в жалбата, и тези в допълнителните съображения, изтъкнатите доводи на страните във въззивното производство, и изцяло правилността на обжалваната присъда, по реда на чл. 314, ал. 1 от НПК, констатира следното:

Районният съд е възприел следната фактическа обстановка:

През 2021 год. подс. Г. се нанесъл да живее в къща в с. С., заедно с майка си – Ц.Х. и сестра си – Н.Г., като последната била собственик на имота. Същият системно злоупотребявал с алкохол, и след употребата му ставал агресивен, отправял обиди и заплахи.

На 03.03.2023 год. , подс. Г. отново употребил значително количество спиртни напитки. Започнал да чупи столове и други предмети от покъщнината, отправял заплахи към сестра си – Н.Г., която била само в къщата. Това му поведение уплашило Г.а и тя се обадила на майка си – Ц.Х., а след това и двете подали сигнал на тел.112.

По повод този сигнал пристигнали полицейски служители св. М. С. и Н. И., които съставили предупредителен протокол по ЗМВР на Г., след което си тръгнали.

Това още повече засилило агресията на подсъдимия към Г.а и Х., която междувременно се била прибрала. Буйствал и К.щял на майка си „Ще те убия“. Заканвал се: „Ще взривя къщата и ще ви убия и двете“. Взел една битова газова бутилка и я сложил по средата на лятната кухня, демонстрирайки готовността си за изпълни закана.

Силно уплашени, около 17.00 часа, двете жени отново потърсили помощ от органите на реда, На място отново пристигнали горепосочените полицейски служители. Подсъдимият се опитал да се сК.е, но бил намерен и задържан. По време на задържането си в присъствие на полицейските служители ,Г. се заканвал на близките си: „Като си тръгнат полицаите, ще видите какво ще се случи“.

По време на тези събития, и след това, двете жени изплашили за живота си поради отправените закани за убийство.

След този случай, подс. Г. напуснал с. С. и заминал в неизвестна посока, а пострадалите продължили да живеят в страх да не се върне, и да посегне на здравето и живота им.. Това наложило Х. да се премести на квартира в гр. Търговище, тъй като дъщеря ѝ отсъствала от страната.

Назначена била съдебно психолого-психиатрична експертиза на Г.. Според заключението, същият има психично заболяване. Употребата на алкохол е свързано с алкохолни злоупотреби, а не зависимост и по време на процесния инцидент е бил в състояние на обикновено алкохолно опиване – лека степен, като е разбирал свойството и значението на извършеното, и е могъл да ръководи постъпките си.

Настоящият състав счита, че първостепенният съд, на базата на задълбочен анализ на събраните и приложени доказателства, и в изпълнение на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НПК, е достигнал до обосновани правни изводи, касателно обстоятелството, че е доказано по един безспорен и категоричен начин от субективна страна, че подсъдимият Г. е извършил и двете престъпления по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК. Всички доказателства са анализирани от първоинстанционния съд, поотделно и в тяхната взаимовръзка. В съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, в мотивите към присъдата са изложени подробни съображения относно К.дитирането на гласните и писмени доказателства. Според ТОС, по отношение на тази част от съдебния акт, към първостепенния съд не могат да бъдат отправени упреци във връзка с установяването на релевантните факти, тъй като задълженията му по разК.ване на обективната истина са изпълнени отговорно, и фактическата обстановка на деянията е очертана в нужния обем. ТОС изцяло възприема аргументирания анализ на доказателствените източници, подробно изложен в мотивите към присъдата, относно К.дитирането на показанията на разпитаните по делото свидетели, и фактите изведени от тези разпити, приетите експертизи, и приобщените чрез прочитане писмени доказателства.

Търговишкият оК.жен съд извърши на основание чл. 13, 14, 18 и 107, ал. 3 и 5 от НПК проверка и анализ на всички релевантни доказателства, събрани в наказателното производство.

На първо място: следва да се отбележи, че правилно и законосъобразно първата инстанция е разгледала делото в отсъствие на подсъдимия ,на основание чл.269, ал.3 т.2 от НПК. Съдът е положил максимално усилия да издири и призове подсъдимия. РС правилно е приел, че от събраните на ДП доказателства отсъствието на подсъдимия няма да попречи за разК.ване на обективната истина.

На следващо място: не е налице неправилност и незаконосъобразност от страна първата инстанция ,която е К.дитирала показанията на св. С.. Това е така поради следното:

дватама свидетели Н. И. и М. С. са опосредили в показанията си дадени на ДП това, което им са посочили двете пострадали – майка и дъщеря. Като са посочили, че двете са били видимо разстроени и уплашени. И двете споделили, че подсъдимият щял да взриви 20 литра газова бутилка и ще ги избие. Двамата свидетели непосредствено се убедили, че посоченото от тях за газова бутилка е вярно. Като същите са видели такава газова бутилка и натрупани пръчки около нея, както и следи от опит за запалването им. Като същите са посочили, че са чули една заплаха от страна на подсъдимия към тях, а именно *„Като си тръгнат полицаите ще видите какво ще се случи“*. Основателно е възражението от страна на служебния защитник, че св. М. С. в приобщените си показания дадени на 13.04.2022 год. – само повече от месец не е посочил, това, което е посочил в съдебното заседание на 31.07.2023 год., а именно, че подсъдимият е отправил обидни думи към майка си и сестра си, както и закана, че ще ги убие. Именно противоречието в показанията дадени на ДП и тези в съдебното заседание относно отправената заплаха са прочетени показанията на свидетеля С., като същият е заявил, че ги поддържа. Това противоречие в показанията на този свидетел не са обсъдени от първата инстанция, като не са изложени мотиви, защо съдът ги е приел. Същите дадени в съдебно заседание се К.дитират и защо. Логични са наведените доводи от страна на служебния защитник, че показанията на този свидетел, дадени на ДП са депозиран по-малко от два месеца от инК.минирата дата, а тези дадени в съдебно заседание са след повече от една година и четири месеца. Още повече, че след прочитане на тези показания от страна на съда, свидетелят е посочил, че точно тези показания поддържа.

Независимо от това, настоящият състав счита, че въпреки допуснатото процесуално нарушение от РС, не обсъждайки подробно и аргументирано в мотивите си тези показания, това процесуално нарушение не е от категорията на абсолютните, което да води до отмяна на съдебния акт, на основание чл.348, ал.3 т.2 от НПК, а именно липса на мотиви или противоречащи си такива. Това е така поради следното: относно показанията на свидетел/и, които са опосредени. Няма спор нито в теорията, нито в практиката, че доказателствата са първични и производни. Само когато не са налице първичните доказателства е допустимо да бъдат използвани производните доказателства, напр. при погиване или невъзможността да бъдат събрани от първоизточника. В случая с оглед това, че Х. и Г.а са се възползвали от правото си да не дават показания на основание чл.119 от НПК е допустимо и законосъобразно да се ползват опосредени показания. Това е направил и първостепенният съд. Още повече, че на л. 136 от нохд стр. 5 от мотивите, председателят на съдебният състав е посочил в мотивите във втория абзац, че думите *„ще те убия“* и *„ще взривя къщата и ще убия и двете“* са *„преразказвайки чутото от самите пострадали“*. Като това кореспондира с чутото от самите полицейски служители *„като си тръгнат полицаите ще видите какво ще се случи“*. Т.е. от така посоченото е видно - съдът е К.дитирал именно опосредените показания на двете пострадали, за изречените заплахи, а не посоченото от св. М. С., че чул закани за убийство.

От така посоченото е видно, че показанията на св. Н. И., М. С., К. С. са опосредени и са правилно К.дитирани от първата инстанция. На базата на тези показания, както и на

показанията на св. К. С. – съседка на пострадалите, заключението на вещите лица, и не на последно място на приобщените звукозаписи, изискани от националния телефонен номер 112, несъмнено е доказано, че на процесната дата подс. Г. е изрекъл по отношение на Ц. Х. думите „Ще те убия“, а по отношение на двете пострадали думите „Ще взривя къщата и ще ви убия и двете“. Тези изрази са преразказани от двете пострадали пред св. И. и С.. Правилно и аргументирано в мотивите си РС е посочил, че на базата на събраните гласни доказателства – опосредени такива, както и на намереното и възприето от полицейските служители в къщата на пострадалите: счупени столове и вещи, поставената в центъра на стаята газова бутилка и поставени около нея пръчки, са могли да възбудят и реално са възбудили основателен страх в Х. и Г.а за осъществяването на закана. Това също е видно от изслушаните звукозаписи, с които те са съобщили какво се случва в дома им, а и от факта, че Х. е помолила св. К. С. да присъства, като кмет на селото, когато синът и си събира багажа. В подК.па е също и това, че Х. е напуснала къщата в с. С. и наела квартира в гр. Търговище, опасявайки се от сина си.

По отношение на наведените доводи от страна на защитата, че съдът не е съобразил факта, че двете пострадали са се възползвали да не дават показания, и не е бил отчетел това обстоятелство. Напротив, първата инстанция изрично е посочила в мотивите си, че двете пострадали са се възползвали от това свое право. След като това е право, то не може да се цени нито като положителна, нито като отрицателна предпоставка относно това дали е извършено деянието. Наистина двете пострадали са жертви на буйното пиянство от страна подс. Г., от друга страна те са най-близките му хора, Х. е негова майка, а Г.а негова сестра. Както са казали древните „К.вта вода не става“, поради което е логично двете да не искат да дадат показания, които биха помогнали същият да бъде наказан – лишен от свобода. Относно посоченото от страна на служебния защитник, че двете са поискали да бъде лекуван. Това твърдение първо не е посочено процесуално от една страна, от друга страна потвърждава желанието им да не бъде „навредено“ на техния близък. Вещите лица са категорични, че при подсъдимият не е налице зависимост, а е налице алкохолна злоупотреба.

Наведените от служебния защитник доводи относно това, че не следва за всеки битов инцидент, при които мъжът е „хванал точилката“, „газовата бутилка“ или „стиснал юмрук“ да се наказва извършителя „защото ще се застраши икономика на тази държава“.

Това възражение на защитата е напълно лишено от правна логика. Напротив именно толерирането на такова поведение, довежда до домашно насилие, от което страдат уязвимите членове на обществото. Още повече, че когато това поведение сериозно заплашва, не само психичното и здравословно състояние на пострадалите, но и техния живот. Несъмнено поведението на Г. освен вербално било подК.пено и с действия „да взриви“ газовата бутилка, като предприел и определени действия към това да запали огън и наистина да „взриви“ тази бутилка, което безспорно е довело до основателен страх за осъществяването на вербалната заплаха. Точно такова поведение следва да бъде наказвано по предвидения от закона ред, с налагане на съответното наказание, като не следва да се

толерира такова поведение, което ако бъде толерирано може да доведе до реално осъществяване на заплахите.

Правилно и законосъобразно в мотивите си съдът е посочил, че за съставомерността на деянието по чл.144 от НК не е необходимо лицето, към което е отправена закана да действително да се е почувствало застрашено, а единствената годност на закана да предизвика основателен страх у лицето към което е отправена.

По направеното във въззивната жалба алтернативно искане за редуциране на наложеното наказание, с прилагане на чл.55 от НК., Настоящият състав счита, че и това искане е неоснователно. Видно от санкционната част на чл.144, ал.3 от НК е предвидено наказание до 6 години ЛС. Първоинстанционният съд е наложил наказание значително под средния размер, почти до законния минимум, а именно наложил е наказание и по двете престъпления в размер на 6 месеца. Не са събрани или представени никакви доказателства, които съдът да не е отчел при определяне на наказанието. Въззивната инстанция счита, че не са налице нито многобройни, нито изключително смекчаващо отговорността обстоятелства, за да се редуцира наказанието с прилагането на чл.55 от НК. Касае за две престъпления против личността на две жени, които са най-близките роднини на подсъдимия. Същият не е бил провокиран по никакъв начин от страна на пострадалите. Освен това, след като е започнал да троши покъщнината и са извикани полицейски служители, които са съставили предупредителен протокол на Г., той не е преустановил действията си. Напротив, действията му са ескалирали- взел и газова бутилка, и е заявил, че ще я запали и ще взриви майка си и сестра си. Предвид така изложеното, настоящият състав счита, че искането на служебният защитник е неоснователно.

При служебната проверка на обжалваната присъда по реда на чл.314 от НПК, настоящата инстанция счита, че присъдата на първата инстанция следва да бъде потвърдена.

Водим от горното и на основание чл. 338 във вр. с чл. 334, т.6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 42/22.11.2023 год. постановена по НОХД № 340/2023 год. по описа на РС – Търговище, като правилна и законосъобразна.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____